
**การพัฒนาสมรรถนะและตัวชี้วัดของผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตพื้นที่
โครงการเขตพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออก**

**A Development of Competencies and Indicators for Administrators of
Private Vocational Education in Eastern Economic Corridor (EEC) area**

ภาณินี แสงหิรัญ

Paninee Saenghiran

วิทยาลัยปรัชญาและการศึกษา มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น

School of Philosophy and Education, St. John's University

parparpaninee@gmail.com

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาสมรรถนะและตัวชี้วัดของผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตพื้นที่โครงการเขตพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออก 2) ตรวจสอบและยืนยันสมรรถนะและตัวชี้วัดของผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตพื้นที่โครงการเขตพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออก ประชากรที่ศึกษา ได้แก่ ผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในพื้นที่ภาคตะวันออก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ 1) สมรรถนะและตัวชี้วัดของผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตพื้นที่โครงการเขตพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออก ประกอบด้วย 4 สมรรถนะ 15 ตัวชี้วัดโดยเรียงจากค่าน้ำหนักสมรรถนะที่มากที่สุด ได้แก่ สมรรถนะการคิดเชิงกลยุทธ์ 4 ตัวชี้วัด สมรรถนะการเป็นผู้นำ 5 ตัวชี้วัด สมรรถนะการสื่อสาร 3 ตัวชี้วัด และสมรรถนะเครือข่ายการบริหารจัดการ 3 ตัวชี้วัด 2) ผลการตรวจสอบความสอดคล้องของสมรรถนะและตัวชี้วัดของผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตพื้นที่โครงการเขตพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออก พบว่า โครงสร้างสมรรถนะและตัวชี้วัดของผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตพื้นที่โครงการเขตพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออก มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ (CMIN/df=1.170, P-value=0.185, GFI=0.960, AGFI=0.910, RMR=0.003, RMSEA= 0.030)

คำสำคัญ: สมรรถนะและตัวชี้วัด, ผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน, โครงการเขตพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออก (อีอีซี), วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน

Abstract

The objectives of this research were 1) to develop competencies and indicators for administrators of private vocational education in Eastern Economic Corridor area, 2) to validate and confirm a development of competencies and indicators for administrators of private vocational education in Eastern Economic Corridor area. Administrators of private vocational education in the Eastern area were chosen as the sample of the study. The questionnaires were used as a research tool.

The research results were 1) the competencies and the indicators for the administrators of private vocational education in Eastern Economic Corridor area consisted of 4 competencies 15 indicators by determining the highest factor loading that are 1. the leadership competency 5 indicators, 2. the strategic thinking competency 4 indicators, 3. the communication competency 3 indicators and 4. the network competency 3 indicators, 2) validation and confirmation of competencies and indicators for administrators of private vocational education in Eastern Economic Corridor area model significantly correlated with the empirical data (CMIN/df=1.170, P-value=0.185, GFI=0.960, AGFI=0.910, RMR=0.003, RMSEA= 0.030).

Keywords: Competencies and Indicators, Administrators of private vocational education, Eastern Economic Corridor (EEC), Private vocational education

บทนำ

ตามที่รัฐบาลได้มีการประกาศดำเนินการโครงการเขตพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออกหรือ Eastern Economic Corridor (EEC) ในปีพุทธศักราช 2561 เป็นแผนยุทธศาสตร์ภายใต้นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ที่ต่อยอดความสำเร็จมาจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจชายฝั่งทะเลภาคตะวันออกหรือที่เรียกว่า Eastern Seaboard ที่ได้ดำเนินการมาเป็นระยะเวลา 30 ปี แผนพัฒนาเศรษฐกิจชายฝั่งทะเลภาคตะวันออกดังกล่าว เป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาประเทศไทยอย่างก้าวกระโดด ด้วยการขยายตัวทางเศรษฐกิจ มีการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม 32 แห่ง เพื่อรองรับโรงงานกว่า 5,000 แห่ง มีการสร้างท่าเรือน้ำลึกแห่งแรกของประเทศไทยบริเวณแหลมฉบัง จังหวัดชลบุรี และการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานต่างๆ ส่งผลให้พื้นที่ภาคตะวันออกกลายเป็นฐานการผลิตอุตสาหกรรมสำคัญ ที่มีความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐาน ประกอบด้วยท่าเลที่ตั้งที่มีความได้เปรียบในการเป็นศูนย์กลางโลจิสติกส์ของภูมิภาค โครงการเขตพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออก หรือ EEC จึงเป็นความหวังใหม่ในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจประเทศในยุคอุตสาหกรรม 4.0 (สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน, 2560) ซึ่งจะส่งผลต่อสถานการณ์เศรษฐกิจภูมิภาคที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ทั้งในด้านระบบคมนาคม และความร่วมมือระหว่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการรวมกลุ่มของประชาคมอาเซียน (ASEAN Economic Community: AEC) ที่มีจุดมุ่งหมายผลักดันให้ภูมิภาคอาเซียนเป็นตลาดและฐานการผลิตเดียว มีการเคลื่อนย้ายสินค้า บริการ การลงทุน และแรงงานฝีมือได้อย่างเสรี ทำให้บริษัทต่างชาติมีตัวเลือกในการตั้งฐานการผลิตและกระจายสินค้ามากขึ้น ตลอดจนความเชื่อมโยงระหว่างภูมิภาคที่สูงขึ้น ซึ่งทำให้ประเทศไทยอยู่ในจุดยุทธศาสตร์ที่สำคัญ ทำให้ประเทศไทยมีศักยภาพเป็นศูนย์กลางการคมนาคม และโลจิสติกส์ของภูมิภาคและเป็นประตูสู่เอเชียได้ ทั้งนี้ วัตถุประสงค์ของการพัฒนา EEC นั้น เป็นการพัฒนากิจกรรมทางเศรษฐกิจที่ทันสมัยและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม โดยมีโครงสร้างพื้นฐานและระบบสาธารณูปโภคที่มีประสิทธิภาพมีความต่อเนื่อง อีกทั้งกำหนดการใช้ประโยชน์ที่ดินอย่างเหมาะสมกับสภาพและศักยภาพของพื้นที่ รวมไปถึงการให้บริการจากภาครัฐแบบครบวงจร เป็นการพัฒนาเมืองให้มีความทันสมัยระดับนานาชาติ (สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน, 2560)

สำหรับการลงทุนในระยะ 5 ปีแรก (2560 – 2565) รัฐบาลดำเนินการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานและการลงทุนสนับสนุน 10 อุตสาหกรรมเป้าหมาย ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายไทยแลนด์ 4.0 ประกอบไปด้วย 5 อุตสาหกรรมเดิม (First S-Curve) คือ ยานยนต์สมัยใหม่ อิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ การท่องเที่ยวกลุ่มรายได้ดีและกลุ่มเชิงสุขภาพ การเกษตรและเทคโนโลยีชีวภาพ และการแปรรูปอาหาร และ 5 อุตสาหกรรมอนาคต (New S-Curve) คือ หุ่นยนต์เพื่อการอุตสาหกรรม การบินและโลจิสติกส์ เชื้อเพลิงชีวภาพและเคมีชีวภาพ ดิจิทัล และการแพทย์ครบวงจร ภายใต้กรอบการลงทุนร่วมของภาครัฐและภาคเอกชน ครอบคลุมพื้นที่นำร่อง 3 จังหวัด คือ จังหวัดชลบุรี จังหวัดระยอง และจังหวัดฉะเชิงเทรา (สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน, 2560) ซึ่งส่งผลต่อแผนปฏิบัติการการพัฒนาศูนย์กลาง การศึกษา การวิจัย และเทคโนโลยี (พ.ศ. 2560 - 2564)

ของคณะกรรมการนโยบายการพัฒนาระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก ที่ให้ความสำคัญกับการศึกษาในระดับอาชีวศึกษาในการผลิตแรงงานตามความต้องการของอุตสาหกรรมเป้าหมาย เพื่อพัฒนาระบบเศรษฐกิจในภูมิภาค แต่เนื่องจากระบบอาชีวศึกษาไทยถูกปล่อยปละละเลยจนมีคุณภาพต่ำมาเป็นระยะเวลายาวนาน ก่อให้เกิดปัญหาต่อผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียน/นักศึกษาจำนวนมากขาดโอกาสในการประกอบอาชีพที่ดี และจากสาเหตุของคุณภาพทางการศึกษาระดับอาชีวศึกษาค่อนข้างต่ำ ทำให้นักเรียน/นักศึกษามีความก้าวหน้าในอาชีพน้อย เมื่อเปรียบเทียบกับนักศึกษาที่จบจากปริญญาตรี อย่างไรก็ตาม ปัญหาการบริหารจัดการอาชีวศึกษา ปัญหาการขาดแคลนทรัพยากรบุคคลและวัสดุครุภัณฑ์ในการจัดการเรียนการสอน และปัญหาความประพฤติ การทะเลาะวิวาทของนักเรียน/นักศึกษาต่างสถาบัน ล้วนส่งผลต่อจำนวนนักเรียน/นักศึกษาในวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนลดลง ผู้ปกครองขาดความเชื่อมั่น และห่วงใยความปลอดภัยของบุตรหลาน (ณัฐสิฏี รัชเกียรติวงศ์, 2559)

นอกจากนี้ ณัฐสิฏี รัชเกียรติวงศ์ (2559) ยังได้กล่าวถึงปัญหาคุณภาพของระบบอาชีวศึกษาของประเทศไทย ประการแรกว่า หลักสูตรอาชีวศึกษาถูกออกแบบมาไม่เหมาะสมกับความพร้อมของผู้เรียน และละเลยทักษะความรู้พื้นฐาน กล่าวคือ นักเรียนที่จบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีทักษะพื้นฐานด้านคณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์อยู่ในระดับต่ำมาก โดยเฉพาะในนักเรียนระดับอาชีวศึกษาที่มีผลการเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นไม่ดี จึงทำให้ขาดทักษะช่างที่ดีที่มีความจำเป็นต้องใช้พื้นฐานทางด้านคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ประการที่สอง วิทยาลัยอาชีวศึกษาไม่เปิดสอนสาขาที่ตรงกับความต้องการของสถานประกอบการ ซึ่งแรงงานที่วิทยาลัยอาชีวศึกษาผลิตส่วนใหญ่อยู่ในสาขาที่มีอัตราการจ้างงานน้อย ในขณะที่สาขาอาชีพที่มีความต้องการมาก วิทยาลัยอาชีวศึกษาผลิตออกมาไม่มาก สาเหตุสำคัญมาจากวิทยาลัยอาชีวศึกษาสามารถเลือกเปิดสอนสาขาใดก็ได้ โดยไม่ต้องคำนึงถึงความต้องการของสถานประกอบการ และการขาดระบบฐานข้อมูลตลาดแรงงานที่จะสามารถนำข้อมูลมาช่วยวางแผนการผลิตกำลังคน แม้วิทยาลัยอาชีวศึกษาสามารถเปิดสอนได้ตรงสาขา แต่เนื้อหาหลักสูตรไม่ตรงกับทักษะความรู้ที่สถานประกอบการต้องการ เพราะเนื้อหาหลักสูตรถูกกำหนดโดยอาจารย์ในวิทยาลัยอาชีวศึกษาเป็นหลัก ซึ่งขาดประสบการณ์ในการทำงานกับภาคเอกชน และแม้หลักสูตรจะสอนทักษะความรู้ที่สถานประกอบการต้องการ แต่ผู้เรียนยังขาดความเชี่ยวชาญจนไม่สามารถทำงานจริงได้ สาเหตุจากการขาดทักษะความรู้พื้นฐานที่จำเป็นดังกล่าวข้างต้น อาจารย์อาชีวศึกษาส่วนใหญ่ขาดประสบการณ์ในสถานประกอบการ จึงไม่สามารถถ่ายทอดประสบการณ์จริงให้แก่ผู้เรียนได้ และระบบผลิตอาจารย์อาชีวศึกษาในปัจจุบันไม่สามารถรับประกันได้ว่า อาจารย์ที่สำเร็จการศึกษาจะมีความเชี่ยวชาญในทักษะช่างต่างๆ

จากปัญหาคุณภาพทางการศึกษาระดับอาชีวศึกษาดังกล่าวแล้ว วิทยาลัยอาชีวศึกษาขาดแคลนทรัพยากร โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาจารย์และอุปกรณ์ครุภัณฑ์ที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอน จึงเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้การจัดการเรียนการสอนในระดับอาชีวศึกษาด้วยคุณภาพ ประกอบกับค่าตอบแทนอาจารย์ต่ำ ทำให้ขวัญและกำลังใจในการทำงานต่ำตามไปด้วย จึงไม่สามารถดึงดูดคนเก่งให้มาเป็นอาจารย์ได้ นอกจากนี้ การจัดการเรียนการสอนไม่เกิดความต่อเนื่องเพราะอาจารย์ออกกลางคัน ดังนั้น การจัดการศึกษาระดับอาชีวศึกษาของประเทศไทยจึงไม่สามารถพัฒนาได้ ถ้าไม่เพิ่มปริมาณอาจารย์ให้มีสัดส่วนที่เหมาะสมกับจำนวนผู้เรียน ในส่วนของอุปกรณ์ครุภัณฑ์นั้นมีการลงทุนน้อย ถูกใช้งานมานาน และขาดการบำรุงรักษา อีกทั้งงบประมาณวัสดุฝึกปฏิบัติไม่เพียงพอ ทำให้ไม่มีความทันสมัยกับสภาพในปัจจุบัน (ณัฐสิฏี รัชเกียรติวงศ์, 2559)

นอกจากนี้ รายงานของสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา ยังพบว่า ค่านิยมทางการศึกษาของผู้เรียนในปัจจุบันไม่นิยมเรียนสายอาชีวศึกษา อีกทั้งผู้ที่ศึกษาในระดับอาชีวศึกษาออกกลางคันจำนวนมาก และนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) มีแนวโน้มลดลง เนื่องจากนักศึกษาส่วนใหญ่เลือกที่จะเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาตรีเพิ่มมากขึ้น (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2561) เป็นเหตุผลที่ทำให้ประเทศไทยมีความจำเป็นต้องผลิตและพัฒนากำลังคนให้สอดคล้องกับความต้องการของประเทศ อีกประการหนึ่ง แผนการศึกษาแห่งชาติฉบับปรับปรุง (พ.ศ. 2552 – 2559) ได้กำหนด

เป้าหมายเชิงปริมาณ เป็นสัดส่วนการเรียนสายอาชีพต่อสายสามัญ คือ 60:40 รวมไปถึงภาพลักษณ์ของผู้เรียนระดับอาชีวศึกษาในเรื่องพฤติกรรม ทำให้ผู้ประกอบการและผู้เรียนขาดความมั่นใจว่าจะมีความปลอดภัย และได้ความรู้จากการเรียนอย่างแท้จริง ปัญหาการทะเลาะวิวาทที่เกิดขึ้นส่งผลต่อภาพลักษณ์การเรียนสายอาชีพอย่างเห็นได้ชัด จากเป้าหมายของแผนยุทธศาสตร์พัฒนาการอาชีวศึกษาที่ต้องการเพิ่มสัดส่วนผู้เรียนระดับอาชีวศึกษาต่อสายสามัญในสัดส่วนดังกล่าวจึงไม่ประสบความสำเร็จ จึงได้ปรับสัดส่วนใหม่เป็น 50:50 ในปีการศึกษา 2560 โดยการส่งเสริมภาพลักษณ์การศึกษาระดับอาชีวศึกษาในการให้บริการสังคม เพื่อให้เกิดค่านิยมใหม่ในการเรียนสายอาชีพ (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2561) เป็นไปตามนโยบายของรัฐบาลที่จะเพิ่มคุณภาพและมาตรฐานการเรียนการสอนของวิทยาลัยอาชีวศึกษาทั่วประเทศให้สูงขึ้น เพื่อเตรียมความพร้อมในโครงการต่างๆ ของภาครัฐ โดยเฉพาะอย่างยิ่งโครงการเขตพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออก (EEC) เพื่อตอบสนองความต้องการของอุตสาหกรรมเป้าหมาย กระทรวงศึกษาธิการจึงเล็งเห็นถึงความสำคัญของการจัดการศึกษาระดับอาชีวศึกษา จึงเปิดโอกาสให้เอกชนที่มีความพร้อมในด้านต่างๆ เช่น เครื่องมือ วัสดุอุปกรณ์ อาคารสถานที่ รวมไปถึงบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถเข้ามาจัดการเรียนการสอน เป็นการเพิ่มโอกาสทางการศึกษาให้แก่ผู้เรียนและผู้สนใจ เนื่องจากรัฐบาลมีขีดความสามารถที่จำกัดหลายด้าน จึงเป็นโอกาสสำคัญของเอกชนที่จะเข้ามาผลิตกำลังคนของภาคอุตสาหกรรมที่เพิ่มมากขึ้นตามความต้องการที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างต่อเนื่องของตลาดแรงงานในปัจจุบัน (นฤนาท เพิ่มพงศ์พิสิฐ และจรรยา ปานเจริญ, 2560)

จากปัญหาการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนและการเปิดโอกาสของรัฐบาลในการจัดการเรียนการสอนดังกล่าว จำเป็นต้องมีผู้บริหารที่มีสมรรถนะที่เหมาะสม ผู้บริหารจึงต้องมีสมรรถนะในการบริหารจัดการสถานศึกษา ซึ่งจะส่งผลทุกด้านในการพัฒนาการศึกษา ในสถานศึกษา รวมไปถึงการจัดการศึกษาของประเทศ ผู้บริหารสถานศึกษานับว่าเป็นกลไกสำคัญ และมีอิทธิพลสูงในการพัฒนาการศึกษา ซึ่งถือว่าสมรรถนะและตัวชี้วัดของผู้บริหารสถานศึกษาที่มีประสิทธิภาพ จึงเป็นเรื่องที่สำคัญต่อการจัดการศึกษาของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนโดยเฉพาะ ซึ่งสอดคล้องกับ (เมธาวี ภูมรินทร์, 2559) ที่ได้กล่าวว่า การบริหารจัดการศึกษาในสถานศึกษาจะบรรลุเป้าหมาย ไม่ว่าจะในรูปแบบใด ผู้บริหารเป็นตัวแปรสำคัญในสถานศึกษา คือ ต้องมีคุณภาพ กล่าวคือ มีความเป็นมืออาชีพอย่างมาก มีวิสัยทัศน์กว้างไกล มีความรู้ ความสามารถ มีคุณธรรมจริยธรรม มีความฉลาดทั้งทางสติปัญญาและอารมณ์ รวมทั้งการปฏิบัติตามจรรยาบรรณวิชาชีพ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการพัฒนาคุณภาพของสถานศึกษา ที่ส่งผลในการพัฒนาผู้เรียนให้ตรงตามความต้องการของสถานประกอบการในพื้นที่โครงการเขตพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออก มีความสามารถในการปรับตัวและพัฒนาตนเองในการแก้ไขปัญหาต่างๆ ดังกล่าวข้างต้นของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน โดยเฉพาะในเขตพื้นที่โครงการเขตพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออก ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของพื้นที่และสังคมโลก

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยซึ่งเป็นผู้บริหารสถานศึกษา มีความสนใจศึกษา สมรรถนะและตัวชี้วัดของผู้บริหารสถานศึกษา ในเขตพื้นที่โครงการเขตพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออก ซึ่งจะนำไปเป็นแนวทางในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม รวมไปถึงคุณภาพของผู้บริหาร พร้อมทั้งพัฒนาศักยภาพ และเพิ่มความสามารถในการพัฒนาฝีมือแรงงานที่มีทักษะเฉพาะด้าน สอดรับกับแผนยุทธศาสตร์ภายใต้ไทยแลนด์ 4.0 ด้วยการพัฒนาเชิงพื้นที่ที่ต่อยอดความสำเร็จมาจากโครงการเขตพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออก ซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาปรับปรุงเปลี่ยนแปลงงานด้านอาชีวศึกษา ซึ่งผลจากการพัฒนาเปลี่ยนแปลงตามสมรรถนะและตัวชี้วัดดังกล่าวของผู้บริหาร เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้การบริหารจัดการของสถานศึกษามีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น พร้อมประสบความสำเร็จตามเป้าหมายของสถานศึกษาและของประเทศอย่างมีคุณภาพ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาสมรรถนะและตัวชี้วัดของผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตพื้นที่โครงการเขตพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออก

2. เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างโมเดลสมรรถนะและตัวชี้วัดของผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตพื้นที่โครงการเขตพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออก กับข้อมูลเชิงประจักษ์

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนา เพื่อการเพิ่มพูนความรู้ ทักษะและทัศนคติสำหรับผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตพื้นที่โครงการเขตพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออก
2. เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการสรรหาหรือแต่งตั้ง ผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตพื้นที่โครงการเขตพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออก

วิธีดำเนินการวิจัย

จากการศึกษาเรื่องสมรรถนะและตัวชี้วัดผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตพื้นที่โครงการเขตพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออก ใช้วิธีการวิจัยแบบผสมผสานวิธี (Mixes Method Research) ระหว่างวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยวิธีวิเคราะห์เชิงเนื้อหา จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ และการสนทนากลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิ และการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยวิธีการทางสถิติและวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การพัฒนาสมรรถนะและตัวชี้วัดของผู้บริหารสถานศึกษา โดยผู้วิจัยศึกษาแนวคิดทฤษฎี จากตำรา บทความ งานวิจัยและเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับสมรรถนะและตัวชี้วัดของผู้บริหารสถานศึกษา เพื่อกำหนดกรอบแนวคิดสมรรถนะและตัวชี้วัดของผู้บริหารสถานศึกษา สำหรับเป็นแนวทางในการสร้างแบบสัมภาษณ์เชิงลึกอย่างมีโครงสร้างกับผู้เชี่ยวชาญที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เกี่ยวกับสมรรถนะและตัวชี้วัดที่จำเป็นของผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ซึ่งผู้เชี่ยวชาญประกอบด้วย ผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน หรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษา โดยเฉพาะในเขตพื้นที่เขตพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออก หรือ EEC เพื่อรวบรวมข้อมูลในการจัดทำเอกสารในการสนทนากลุ่ม (Focus Group) ในขั้นตอนต่อไป

ขั้นตอนที่ 2 การตรวจสอบความเหมาะสมเชิงเนื้อหาของสมรรถนะและตัวชี้วัดของผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนโดยการจัดทำเอกสารในการสนทนากลุ่ม (Focus Group) ตามร่างสมรรถนะและตัวชี้วัดของผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนจากขั้นตอนที่ 1 และกำหนดคุณสมบัติของผู้ทรงคุณวุฒิที่เข้าร่วมการสนทนากลุ่มให้เป็นผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอก และหรือมีประสบการณ์ในการบริหารการศึกษาระดับอาชีวศึกษาไม่น้อยกว่า 2 ปี เพื่อวิเคราะห์และตรวจสอบความเหมาะสมของสมรรถนะและตัวชี้วัดของผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในการนำไปสร้างแบบสอบถามในขั้นตอนต่อไป

ขั้นตอนที่ 3 การยืนยันความสอดคล้องของสมรรถนะและตัวชี้วัดของผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามจากการวิเคราะห์และตรวจสอบข้อมูลของสมรรถนะและตัวชี้วัดของผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนที่ได้จากขั้นตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามความเหมาะสมของสมรรถนะและตัวชี้วัดของผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตพื้นที่โครงการเขตพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออก ซึ่งเป็นแบบสอบถามประมาณค่า 5 ระดับ นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คนตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ทดลองใช้เครื่องมือและปรับคุณภาพเครื่องมือกับประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน เมื่อปรับปรุงแก้ไขแล้วจึงนำไปเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย ผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนที่ตั้งอยู่ในพื้นที่ภาคตะวันออกจำนวน 51 วิทยาลัย เพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ โดยวิธีการทางสถิติและวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันด้วยการวิเคราะห์สมการเชิงโครงสร้าง

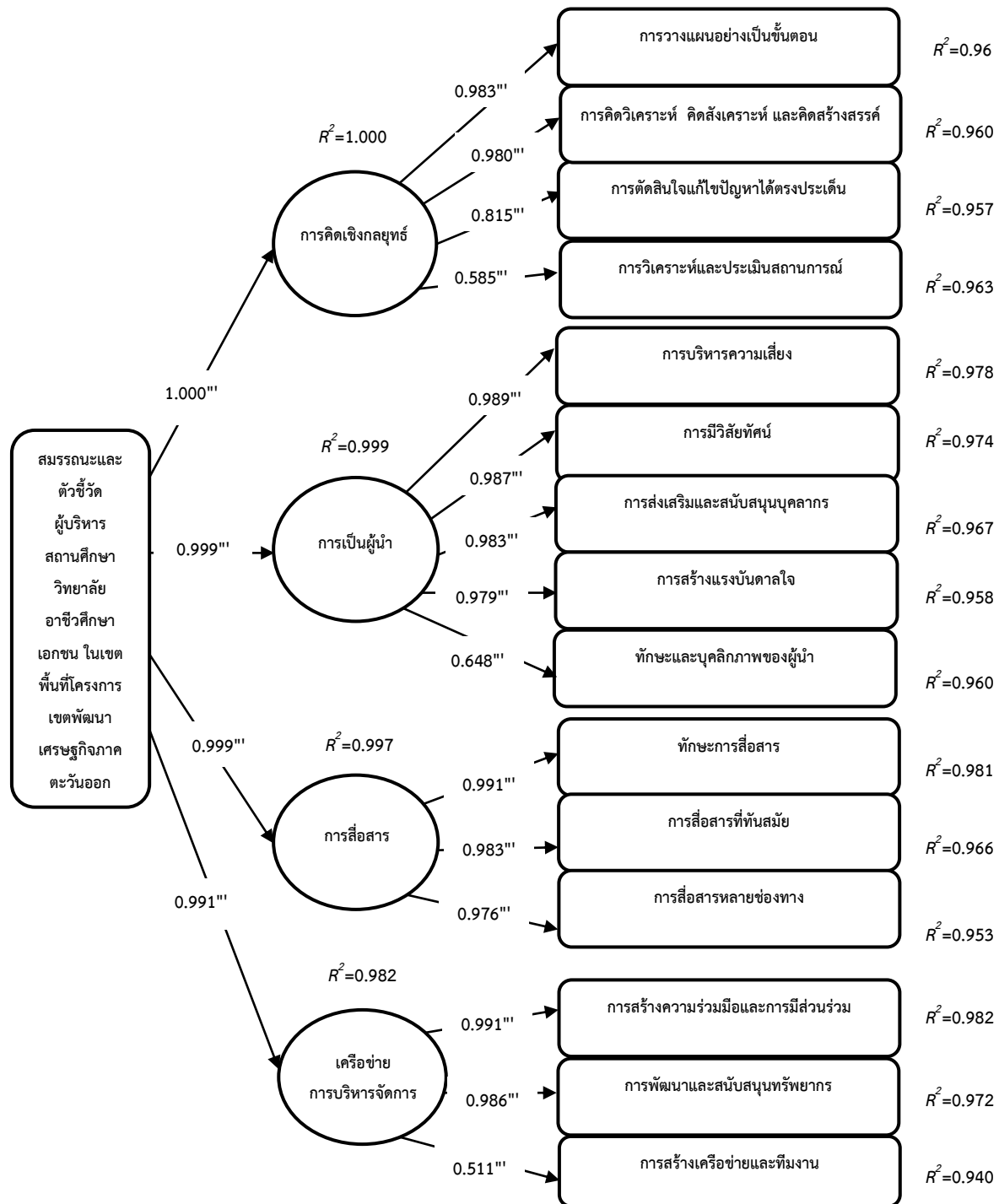
ขั้นตอนที่ 4 การปรับปรุงตัวชี้วัดสมรรถนะของผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ผู้วิจัยพิจารณาข้อความและภาษาที่ใช้ของตัวชี้วัดทั้งหมดตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา และปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมกับบริบทของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตพื้นที่โครงการเขตพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออกจากขั้นตอนที่ 3 ได้สมรรถนะ 4 ด้าน 15 ตัวชี้วัด คือ สมรรถนะด้านการเป็นผู้นำ (5 ตัวชี้วัด) สมรรถนะด้านการคิดเชิงกลยุทธ์ (4 ตัวชี้วัด) สมรรถนะด้านการสื่อสาร (3 ตัวชี้วัด) และสมรรถนะด้านเครือข่ายการบริหารจัดการ (3 ตัวชี้วัด)

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่องการพัฒนาสมรรถนะและตัวชี้วัดผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตพื้นที่โครงการเขตพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออก จากผลการยืนยันความสอดคล้องของสมรรถนะและตัวชี้วัดของผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตพื้นที่โครงการเขตพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออก โดยผลการวิเคราะห์หองค์ประกอบเชิงยืนยันมีค่าอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด คือ $CMIN/df=1.170$, $P=0.185$, $GFI=0.960$, $AGFI=0.910$, $RMR=0.003$, $RMSEA=0.030$ จึงยอมรับได้ว่า สมรรถนะและตัวชี้วัดผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตพื้นที่โครงการเขตพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออกมี 4 สมรรถนะ ได้แก่ 1) สมรรถนะการเป็นผู้นำ ประกอบด้วย 5 ตัวชี้วัด 2) สมรรถนะการคิดเชิงกลยุทธ์ ประกอบด้วย 4 ตัวชี้วัด 3) สมรรถนะการสื่อสาร ประกอบด้วย 3 ตัวชี้วัด และ 4) สมรรถนะเครือข่ายการบริหารจัดการ ประกอบด้วย 3 ตัวชี้วัด ทุกดัชนีตัวชี้วัดมีความเหมาะสม

จากการตรวจสอบดัชนีความสอดคล้องของโมเดลสมรรถนะและตัวชี้วัดผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตพื้นที่โครงการเขตพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออก สามารถสรุปได้ว่า สมรรถนะผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตพื้นที่โครงการเขตพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออกที่มีความสำคัญมากที่สุดคือ สมรรถนะด้านการคิดเชิงกลยุทธ์ ($\beta=1.00$, $S.E.=0.017$) รองลงมาคือ สมรรถนะการเป็นผู้นำ และสมรรถนะการสื่อสาร ซึ่งทั้งสองด้านนี้มีความสำคัญเท่ากัน ($\beta=0.999$, $S.E.=0.016$) และด้านที่มีความสำคัญน้อยที่สุด คือ สมรรถนะด้านเครือข่ายการบริหารจัดการ ($\beta=0.991$, $S.E.=0.017$) เมื่อตรวจสอบดัชนีความสอดคล้องของโมเดลในแต่ละสมรรถนะ จะเห็นได้ว่ามีตัวชี้วัดที่มีความสำคัญมากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ 1. สมรรถนะการเป็นผู้นำ ประกอบด้วย 5 ตัวชี้วัด ซึ่งตัวชี้วัดที่มีความสำคัญมากที่สุด คือ ตัวชี้วัดด้านการบริหารความเสี่ยง รองลงมาคือ ตัวชี้วัดด้านการมีวิสัยทัศน์ และตัวชี้วัดด้านการส่งเสริมและสนับสนุนบุคลากร 2. สมรรถนะการคิดเชิงกลยุทธ์ ประกอบด้วย 4 ตัวชี้วัด ซึ่งตัวชี้วัดที่มีความสำคัญมากที่สุด คือ ตัวชี้วัดด้านการวางแผนอย่างเป็นขั้นตอน รองลงมาคือ ตัวชี้วัดด้านการวิเคราะห์และประเมินสถานการณ์ และตัวชี้วัดด้านการตัดสินใจแก้ไขปัญหาได้ตรงประเด็น 3. สมรรถนะการสื่อสาร ประกอบด้วย 3 ตัวชี้วัด ซึ่งตัวชี้วัดที่มีความสำคัญมากที่สุด คือ ตัวชี้วัดด้านทักษะการสื่อสาร รองลงมาคือ ตัวชี้วัดด้านการสื่อสารที่ทันสมัย และตัวชี้วัดด้านการสื่อสารหลายช่องทาง และ 4. สมรรถนะเครือข่ายการบริหารจัดการ ประกอบด้วย 3 ตัวชี้วัด ซึ่งตัวชี้วัดที่มีความสำคัญมากที่สุด คือ ตัวชี้วัดด้านการสร้างความร่วมมือและการมีส่วนร่วม รองลงมาคือ ตัวชี้วัดด้านการพัฒนาและสนับสนุนทรัพยากร และตัวชี้วัดด้านการสร้างเครือข่ายและทีมงาน

จากผลการวิจัย จึงได้การวิเคราะห์หองค์ประกอบเชิงยืนยันของสมรรถนะและตัวชี้วัดผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตพื้นที่โครงการเขตพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออก ซึ่งเรียงลำดับตามค่าน้ำหนักหองค์ประกอบสมรรถนะ โดยมีรายละเอียดดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของสมรรถนะและตัวชี้วัดผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตพื้นที่โครงการเขตพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออก (ภาณีณี แสงหิรัญ, 2562)

สรุปผล

การวิจัยนี้สามารถสรุปตามผลของการวิจัยได้ดังนี้

1. สมรรถนะและตัวชี้วัดของผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตพื้นที่โครงการเขตพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออก ประกอบด้วยสมรรถนะ 4 ด้าน 15 ตัวชี้วัด สามารถเรียงลำดับตามค่าน้ำหนักองค์ประกอบสมรรถนะ ดังนี้

1) สมรรถนะการคิดวิเคราะห์ ประกอบด้วย 4 ตัวชี้วัด มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด แสดงให้เห็นว่า สมรรถนะด้านการคิดเชิงกลยุทธ์เป็นสมรรถนะที่มีความสำคัญมากที่สุดของผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตพื้นที่โครงการเขตพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออก เป็นสมรรถนะที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพและความสำเร็จของสถานศึกษา เพราะการคิดเชิงกลยุทธ์ทำให้มีโอกาสประสบความสำเร็จในการแก้ปัญหา ซึ่งสอดคล้องกับ (มาตา แก้วเซ่ง, 2559) ทั้งนี้ผู้บริหารจะต้องมีความรู้ ความเข้าใจในหลักเกณฑ์ ข้อบังคับ และกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสถานศึกษาและโครงการเขตพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออก (EEC) เพื่อนำไปวิเคราะห์สังเคราะห์ข้อมูลในสถานการณ์ต่างๆ ในการปรับใช้กลยุทธ์ของสถานศึกษาได้อย่างสร้างสรรค์ รวมไปถึงมีความรู้ความเข้าใจในหลักสูตรของสถานศึกษา ที่จะสามารถนำไปปรับให้เหมาะสมกับ 10 อุตสาหกรรมเป้าหมาย เป็นการวางแผนผลิตกำลังคนที่คำนึงถึงทักษะ สมรรถนะ และการฝึกปฏิบัติที่ตรงตามความต้องการของสถานประกอบการเป็นสำคัญ

2) สมรรถนะการเป็นผู้นำ ประกอบด้วย 5 ตัวชี้วัด เป็นบทบาทหน้าที่ที่สำคัญของผู้บริหารที่จะต้องมีความเชี่ยวชาญอย่างยิ่งในยุคของข้อมูลข่าวสาร เทคโนโลยี รวมไปถึงการสื่อสารมีความรวดเร็วและทันสมัย สอดคล้องกับ (พระครูปฐมเจติยานุรักษ์ และ กฤษฏา นันทเพ็ชร, 2559) ที่กล่าวถึงคุณลักษณะด้านความเป็นผู้นำว่า ภาวะผู้นำของผู้บริหารเป็นปัจจัยหลักทางการบริหารที่มีอิทธิพลต่อการบริหารสถานศึกษาที่จะมีประสิทธิผลและสำเร็จตรงตามเป้าหมาย เมื่อวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนตั้งอยู่ในพื้นที่โครงการเขตพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออก (EEC) จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้บริหารจะต้องมีสมรรถนะการเป็นผู้นำ ที่จะเข้าใจวัตถุประสงค์ของการพัฒนาโครงการเขตพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออก (EEC) และกำหนดเป้าหมายของสถานศึกษาที่สนับสนุนแนวทางการขับเคลื่อน 10 อุตสาหกรรมเป้าหมาย รวมไปถึงวิเคราะห์และประเมินสถานการณ์ที่เกิดจากนโยบายของภาครัฐ ที่เกี่ยวข้องกับโครงการเขตพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออก (EEC) อีกทั้งกระตุ้นให้บุคลากรเห็นความสำคัญของการพัฒนาสถานศึกษาให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของโครงการดังกล่าว และส่งเสริมสนับสนุนบุคลากรให้ได้พัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องทั้งในด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยี เพื่อใช้ในการจัดการเรียนการสอน เป็นการนำไปสู่การผลิตแรงงานฝีมือที่มีคุณภาพ ตอบสนองความต้องการของ 10 อุตสาหกรรมเป้าหมาย

3) สมรรถนะการสื่อสาร ประกอบด้วย 3 ตัวชี้วัด การใช้การสื่อสารให้เป็นประโยชน์ในการติดต่อทั้งบุคคลภายในและภายนอกสถานศึกษา เมื่อคนต้องทำงานกับคนจึงจำเป็นต้องมีการติดต่อสื่อสาร ซึ่งการสื่อสารในสถานศึกษาเป็นการถ่ายทอดความคิด ข้อมูล ข่าวสาร และสารสนเทศ เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ถูกต้องตรงกัน เกิดความเข้าใจในเป้าหมายของสถานศึกษา และเกิดความสัมพันธ์อันดีระหว่างกัน ซึ่งผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตพื้นที่โครงการเขตพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออก (EEC) ควรมีทักษะในการประสานงานทั้งภายในและภายนอกสถานศึกษา โดยมีทักษะการสื่อสารทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี สอดคล้องกับ (ณัฐพล บัวเปลี่ยนสี, 2561) เพื่อใช้ในการติดต่อกับหน่วยงานหรือผู้ประกอบการในเขตพื้นที่โครงการเขตพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออก (EEC)

4) สมรรถนะเครือข่ายการบริหารจัดการ ประกอบด้วย 3 ตัวชี้วัด แสดงให้เห็นว่าในยุคปัจจุบันสถานประกอบการใดๆ ไม่สามารถเติบโตได้เพียงลำพัง แต่ต้องอาศัยความร่วมมือกับทีมงานภายใน เพื่อให้การบริหารจัดการเกิดประสิทธิภาพเป็นไปตามเป้าหมาย และมีเครือข่ายที่ดีภายนอก ซึ่งผู้บริหารต้องสร้างเครือข่ายกับภาคอุตสาหกรรมในการจัดตั้งศูนย์การเรียนรู้ หรือศูนย์บริการ เพื่อให้มีผู้เชี่ยวชาญหรือผู้ชำนาญการหรือที่ปรึกษาภายในสถานศึกษา และเป็นการรองรับโครงการเขตพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออก (EEC) เป็นการแสวงหาความร่วมมือในการระดมทรัพยากรมาใช้ในการ

พัฒนาสถานศึกษา นอกจากนี้ ผู้บริหารต้องให้ความสำคัญในการสร้างความร่วมมือและการมีส่วนร่วมของทีมงานภายในสถานศึกษาในการดำเนินงานต่างๆ ซึ่งสอดคล้องกับ (พศनिया โภยสกุล, 2556)

2. ผลการตรวจสอบความสอดคล้องของสมรรถนะและตัวชี้วัดของผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตพื้นที่โครงการเขตพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออก พบว่า โครงสร้างสมรรถนะและตัวชี้วัดของผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตพื้นที่โครงการเขตพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออก มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะเพื่อประโยชน์ต่อการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตพื้นที่โครงการเขตพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออก ดังนี้

1. เพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายของโครงการเขตพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออก (EEC) ในการพัฒนา 10 อุตสาหกรรมเป้าหมาย และเพื่อตอบสนองนโยบายการจัดการศึกษาระดับอาชีวศึกษา ผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน โดยเฉพาะในเขตพื้นที่โครงการเขตพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออก ควรตระหนักในการนำ 4 สมรรถนะ ได้แก่ สมรรถนะการคิดเชิงกลยุทธ์ สมรรถนะการเป็นผู้นำ สมรรถนะการสื่อสาร และสมรรถนะเครือข่ายการบริหารจัดการ ไปพัฒนาผู้บริหารเอง และบุคลากรที่เกี่ยวข้อง เป็นการปรับกระบวนการบริหารจัดการเพื่อการแข่งขันและพัฒนา พร้อมเพิ่มพูนสมรรถนะที่เหมาะสมสำหรับผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ที่อยู่ในเขตพื้นที่โครงการเขตพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออก

2. ควรนำผลการวิจัยครั้งนี้ไปใช้เป็นนโยบายในการสรรหาหรือแต่งตั้งผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนที่เหมาะสม ในเขตพื้นที่โครงการเขตพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออก เกิดเป็นมาตรฐานเดียวกันในการสรรหาหรือแต่งตั้งผู้บริหาร เพื่อความสำเร็จในการบริหารจัดการ เพื่อการแข่งขันและพัฒนาของสถานศึกษา และการมีงานทำของบัณฑิตที่สนองต่อความต้องการกำลังคน ในเขตพื้นที่โครงการเขตพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออก

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการศึกษาความคิดเห็นจากกลุ่มประชากรที่นอกเหนือจากผู้บริหาร เช่น บุคลากรครูในวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน หรือผู้ปกครอง สถานประกอบการ และชุมชน เพื่อจะได้ข้อมูลจากทุกส่วนมาใช้ในการพัฒนาสมรรถนะและตัวชี้วัดที่หลากหลาย และเป็นแนวทางในการพัฒนาการฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างและพัฒนาผู้บริหารสถานศึกษาให้มีสมรรถนะที่เหมาะสม โดยเฉพาะผู้บริหารสถานศึกษาในเขตพื้นที่โครงการเขตพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออก

เอกสารอ้างอิง

ณัฐพล บัวเปลี่ยนสี (2561). รูปแบบการพัฒนาบุคลากรในพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก เพื่อรองรับอุตสาหกรรมเป้าหมายในอนาคต. *วารสารวิชาการสถาบันเทคโนโลยีแห่งสุวรรณภูมิ*, 4(1): 303-315.

ณัฐสิฏ รัชเกียรติวงศ์. (2559). *การปฏิรูปอาชีวศึกษาของประเทศไทย*. สืบค้นเมื่อ 15 มีนาคม 2562, จาก <http://tdri.or.th/2016/08/vocational-education-reform>

นฤนาท เพิ่มพงศ์พิสิฐ; และ จริญญา ปานเจริญ. (2560). การสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ของนักเรียนประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีรัตนโกสินทร์. *วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์*, 6(3): 211-217.

พระครูปฐมเมตตาญาณุรักษ์; และ กฤษฎา นันทเพ็ชร (2559). สภาพการบริหารการศึกษาอาชีวศึกษา. *วารสารครุศาสตร์ปริทรรศน์*, 3(3): 47-61.

- พัศนินยา โภยสกุล (2556). *สมรรถนะของผู้บริหารที่ส่งผลต่อการดำเนินงานตามมาตรฐานโรงเรียนคุณภาพ สังกัด กรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ภาณินี แสงหิรัญ (2562). *การพัฒนาสมรรถนะและตัวชี้วัดของผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตพื้นที่โครงการ เขตพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออก*. ศึกษาศาสตรดุษฎีบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น.
- มาตา แก้วแข็ง (2559). *การพัฒนาตัวบ่งชี้การคิดเชิงกลยุทธ์ของผู้บริหารสถานศึกษาในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารและการจัดการการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เมธาวี ภูมรินทร์. (2559). *การพัฒนาสมรรถนะ และตัวชี้วัดประจำตำแหน่งของผู้บริหารสถานศึกษาเฉพาะความพิการ*. ศึกษาศาสตรดุษฎีบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น.
- เรืองแสง ห้าสกุล. (2559). *แนวทางการเสริมสร้างสมรรถนะผู้บริหารสถานศึกษาอาชีวศึกษาในสถาบันการอาชีวศึกษาภาค กลาง 5*. หลักสูตรพัฒนานักบริหารระดับสูง กระทรวงศึกษาธิการ สถาบันพัฒนาครู คณาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษา สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ.
- สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน. (2560). EEC ระเบียบเศรษฐกิจพิเศษ ภาคตะวันออก. *วารสารส่งเสริมการลงทุน*. 28(7): 8–11.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2561). *สภาวะการศึกษาไทย ปี 2559/2560 แนวทางการปฏิรูปการศึกษาไทยเพื่อก้าวสู่ยุค Thailand 4.0*. กรุงเทพฯ: สกศ.

Translated Thai References

- Bhummarin, M. (2016). *A Development of Job Competencies and The Indicators for The Special Education School Administrators*. (Doctor of Philosophy, St. John's University). (in Thai)
- Buapriansee, N. (2018). Personnel Development Model in the Eastern Economic Corridor to Support Future Target Industries. *Journal of Suvarnabhumi Institute of Technology Humanities and Social Sciences*, 4(1): 303–315. (in Thai)
- Hasakul, R. (2016). *How to strengthen competencies of vocational education's administrators in Institute of Vocational education: Central Region 5*. (Ministry of Education's Executive Development Program, National Institute for Development of Teachers, Faculty Staff and Educational Personnel, Office of the Permanent Secretary, Ministry of Education). (in Thai)
- Kaewseng, M. (2016). *A Development of Strategic Thinking Indicators of School Administrators in the Southern Provinces along the Andaman Coast, Office of Basic Education*. (Doctor of Education, Educational Administration and Management, Srinakharinwirot University). (in Thai)
- Koysakul, P. (2013). *The Administrator's Competency Affecting Performance based on Smart School Standard under the Bangkok Metropolitan Administration*. (Master of Education, Educational Administration, Silpakorn University). (in Thai)
- Office of the Education Council. (2018). *Education in Thailand 2016/2017 Reform of Thai Education to Thailand 4.0*. Bangkok: ONEC. (in Thai)

- Permpongpisit, N. & Panchareon, J. (2017). Integrated Marketing Communication which affects in choosing to study private vocational college of students in vocational certification year 1 at Rattanakosin Technological College. *Journal of Graduate School Dhurakij Pundit University*, 6(3): 211–217. (in Thai)
- Phra Kru Pathomjetianurak & Nantapetch, K. (2016). Administration Status of Vocational Education. *Journal of Educational Review Faculty of Education in MCU*, 3(3): 47 – 61. (in Thai)
- Rakkiatwong, N. (2016). *Reform of Vocational Education in Thailand*. Retrieved March 15, 2019, from <http://tdri.or.th/2016/08/vocational-education-reform> (in Thai)
- Saenghiran, P. (2019). A Development of Competencies and the Indicators for Administrators of Private Vocational Education in Eastern Economic Corridor Area (EEC). (Doctor of Philosophy, St. John’s University). (in Thai)
- The Board of Investment of Thailand. (2017). EEC Eastern Economic Corridor. *Investment Promotion Journal*. 28(7): 8–11. (in Thai)